

РЕШЕНИЕ

№ 4876

гр. София, 21.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4284** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение от 26.02.2021 г., постановено по н. а. х. дело № 3634/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Р – 10 – 100 от 14.02.2020 г. на заместник - председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на Застрахователно дружество /ЗД/ [фирма], ЕИК:[ЕИК] на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането във вр. с §1, т.51 от ДР на КЗ, във вр. с чл.648, ал.1 от КЗ, е наложена „имуществена санкция” в размер на 2 000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл. 496, ал.2, във вр. с ал.1 от КЗ.

В срока и по реда на чл. 211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от санкционирания застраховател. С касационната жалба се релевират основанията по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорва се твърдяното нарушение да е извършено в условията на повторност. Касаторът поддържа, че нарушението не е извършено в условията на повторност, че правната му квалификация е некоректна, че датата на извършването му е неправилно определена. Позовава се и на чл.28 ЗАНН.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град касаторът не се представлява.

Ответникът - КФН, чрез юр. Г. оспорва касационната жалба по съображения, подробно изложени в представени по делото писмени бележки. Претендира разноси.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната неоснователност.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според фактическите установявания на СРС на 08.11.2019г в КФН, управление „Застрахователен надзор”, е постъпила жалба с вх. № 91-02- 1403 от 08.11.2019 г. от И. С. И. от [населено място], обл. Я., в която се твърди, че по повод настъпило застрахователно събитие е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение пред ЗД [фирма]. Завеждането на претенцията е удостоверено с № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, по което е забавеното произнасяне от страна на ЗД.

Във връзка с извършване на проверка по случая, с писмо на КФН, изх. № 91-02- 1403 от 15.11.2019г., от ЗД „Б. И.“ е изискано писмено становище по случая, ведно със заверено копие от цялата документация по претенция № [ЕГН]. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите от същия доказателства, е постъпил в КФН с писмо, вх. № 91-02-1403 от 21.11.2019г. След проверка и анализ на цялата документация по случая, е установено следното: На 11.06.2019 г. пред № [ЕГН] е предявена претенция по повод настъпило застрахователно събитие - увреждане на лек автомобил „Рено Т.“, с рег. №У8229, вследствие на пътнотранспортно произшествие. Завеждането на претенцията е удостоверено № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № ВG/02/117001764743. На датата на завеждане на претенцията пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ, включително и данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение.

С писмо от 02.07.2019г. застрахователят е изискал от увреденото лице свидетелство за управление на МПС и контролен талон на водача, управлявал автомобила към момента на настъпване на събитието. На 05.07.2019 г. увреденото лице е представило изисканите доказателства, като на същата дата е извършен оглед на увредения автомобил, въз основа на който е изготвен опис на констатираните увреждания. С писмо, изх. № ОК-545216 от 27.08.2019г. по описа на ЗД „Б. И.“ застрахователят е изискал от увреденото лице допълнителни доказателства, удостоверяващи прекратяване регистрацията на автомобила. В тази връзка, на 04.09.2019 г. увреденото лице е представило документ, удостоверяващ прекратяване регистрацията на автомобила. С платежно нареждане от 08.10.2019г. застрахователят е изплатил застрахователно обезщетение, в размер на 682,50 лв., по банкова сметка на И. С. И.. Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ, „срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на

автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност” на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции.”. От друга страна в чл. 496, ал. 2 от КЗ са указани начините за произнасяне на застрахователя, а именно: „ 1. определи и изплати размера на обезщетението, или 2. да даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: отказва плащане, или основанието на претенцията не е било напълно установено, или размерът на вредите не е бил напълно установен.”. При така установеното от фактическа страна извършилият проверката главен експерт отдел „Правоприлагане” дирекция „Застрахователен надзор”, управление „Застрахователен надзор” към КФН приел, че за ЗД „Б. И.“ е възникнало задължение по чл. 496, ал. 1 от КЗ, в тримесечен срок от предявяване на претенцията по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, считано от 11.06.2019 г., но не по-късно от 11.09.2019г., включително, да се произнесе окончателно по претенция № [ЕГН] по от указаните в чл. 496, ал. 2 начини. При прегледа на представените в КФН документи по претенцията е установено, че застрахователното дружество се е произнесло по заведената претенция извън законоустановения срок. Нарушена е разпоредбата на чл. 496, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Кодекса за застраховането, като нарушението е извършено на 12.09.2019 г. в [населено място].

Срещу съставения АУАН № Р-06-35 от 21.01.2020 г. не са постъпили писмени възражения по чл. 44 от ЗАНН от [фирма]. Въз основа на акта е издадено процесното наказателно постановление. При определяне размера на имуществената санкция наказващият орган отчетел, че установеното с АУАН № Р-06-35 от 21.01.2020 г. нарушение е „повторно” по смисъла на § 1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на Наказателно постановление (НП) № Р-10- 956/10.10.2018 г. (влязло в сила на 06.04.2019 г.), е което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” за същото по вид нарушение.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя правните изводи на въззивния съд.

Неоснователно е оплакването на касатора, че твърдяното в НП нарушение не е извършено в условията на повторност.

По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е извършено на 12.09.2019г., от което следва, че е извършено в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-956/10.10.2018г., което е влязло в сила на 06.04.2019г. по отношение на нарушение от същия вид.

Споделят се изводите на СРС за липса на допуснати в хода на административно-наказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на нарушителя. Изискването на чл.42, т.4 от ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при

съставяне на горепосочения АУАН. Извършването на нарушението в условията на „повторност“ е свързано с определяне размера на наказанието и не е необходимо това обстоятелство да се посочва още в АУАН. Касае се за дейност на административно-наказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което няма изискване в чл.42 от ЗАНН да бъде посочено още със съставяне на АУАН.

Споделят се и доводите на СРС за законосъобразност на наложеното наказание. Чл. 496, ал. 2 от КЗ установява задължение за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" в срок не по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител - в случая в тримесечен срок, считано от 02.07.2018 г. ЗД [фирма] е изплатило застрахователното обезщетение на 08.04.2019г., което е шест месеца след законоустановения срок, поради което наложеното наказание е законосъобразно и отговаря на целите на наказанието определени в чл. 12 от ЗАНН.

Неоснователно е оплакването на касатора за неправилно определяне на датата на извършване на нарушението. Доколкото нормата на чл.496, ал.2 от КЗ предвижда срок не по – дълъг от три месеца от предявяването на претенцията, то датата на извършване на нарушението е определена правилно, като деня, следващ изтичането на този срок, в случая 12.09.2019г.

Неоснователен е и доводът, че конкретният случай е маловажен и следва да се приложи чл.28 ЗАНН. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, като се съобрази характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и своевременно удовлетворяване на вземанията на застрахованите лица. Освен това в конкретния случай се касае за повторност, а не за инцидентност при неизпълнение на едно и също по вид задължение.

В обхвата на проверката по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН съдът намира решението за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1–2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.02.2021 г., постановено по н. а. х. дело № 3634/ 2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.